

Jorfattere saaledes ganske sikkertidig have arbet ledige Understøttelser paa nogle Hundrede Kroner. Hvis det forfattes, vilde det blive en aldeles parodist Bevilling. Derfor tror jeg, at hvorledes det end har været med Hensyn til Fortiden, og om end Folkestinget der har Efterladenhedslynder paa Samvittigheden, fordi det ikke har været opmærksomt nok, har vi for Fremtiden enes om, at de Beløb, som ere opførte med bestemte Summer til bestemte Personer, ogsaa kun anvendes til disse. Med det samme, jeg taler om denne Konto, vil jeg gøre et Par Bemærkninger til andre ærede Medlemmer. Jeg er enig i flere af de Udtalelser, som ere komne om, at man maa være varsom med Anvendelsen af denne Konto. Jeg tror nok, at man i enkelte Tilfælde er kommet altfor vidt med disse Understøttelser; men paa den anden Side maa det erindres, at naar vi ere komne ind paa det System, at Staten støtter Jorfattere og Kunstnere, vil det altid bero paa et Skøn, hvorlangt man vil gaa, og jeg mener, det regulerende maa søges deri, at alt foregaa med saa stor Offentlighed som muligt, saa at Forslag altid foreligge klare og bestemte til de Personer, der er Tale om. Jeg finder det uheldigt, naar man, som i 1888—89 ikke udtryffeligt nævner Navnene her i Salen og faar dem omtalte i bestemte Vædringsforslag. Thi paa den Maade kan man undertiden komme til at tage Jorfattere med, som man alligevel ikke vilde driste sig til at forsvare offentlig. Jeg tror, at det Korrektiv maa der være, at kunde Jorfattere komme med, som man fra de forskellige Sider drifter sig til at forsvare. Naar det bliver saa, tror jeg heller ikke, den Betegnelse af Finansudvalget, som et æret Medlem kom med, vil passe saa godt, nemlig Betegnelsen som et Raadesekretariat. Der kan ganske vist være noget om det. Men der er en stor Forskel paa det gamle enevældige Raadesekretariat og Finansudvalget i alle de Tilfælde, hvor man har nævnt bestemte Navne; og det er den, at det gamle Raadesekretariat kunde gøre noget saadant, uden at det kunde kritiseres, uden at man en Gang vidste, hvad det stete; medens derimod Finansudvalget, naar undtages enkelte Tilfælde, har holdt paa, at Navnene skulle frem for Offentligheden, saa at der kan komme den fornødne Kritik. I Forbindelse med den samme Konto er jo fra flere Medlemmers Side Spørgsmaalet om Understøttelse til Jorfattersen Henrik Pontoppidan bleven draget frem. Men jeg tror, man fra alle Sider vilde gøre rigtigt i først at drøfte den Sag, naat vi til 3dje Behandling hørte, hvorledes Ministerens

endelige Standpunkt er dertil. Det tillod jeg mig at udtale i Gaar, og jeg synes ikke, man skal spille sit Krudt, før der virkelig bliver Slag, og for Tiden er der ikke noget virkelig Slag om denne Post.

Jeg vil blot til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Trier) sige, at jeg antager Udvalget vil overveje de Udtalelser, han har fremsat om Sløjd. Vi have ikke været ukendte med disse Betragtninger, men vi have været i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt nu, da Bevillingen er vokset saa stærkt, at lade en privat Forening, saaledes som det nu er Tilfældet, være den faktiske Uddeler af dem, men alt det vil man kunne overveje endnu en Gang, hvad der ogsaa vil ske, for saa vidt der inde den 3dje Behandling fremkommer Forslag derom.

J. Scavenius: Jeg skal tillade mig lige over for den ærede Ordfører, at udtale, at jeg ingenlunde har kunnet stole mig overbeviist af hans Argumentation. Man maatte i Virkeligheden lade det staa fuldstændig uanfægtet, hvad jeg havde sagt, nemlig at Kontoen fra først af var givet som en fri Bevilling til Ministerens Raadighed, det er vist, og at deraf følger, at alle senere Forhøjelser ligeledes ere til Ministerens fri Raadighed, for saa vidt der ikke er blevet taget bestemt Forbehold. Nu siger den ærede Ordfører, at dette Forbehold altid er blevet taget. Nej! Det er ikke taget i alt Fald de to af ham selv nævnte Gange. Jeg skal ikke gennemgaa alle de andre, men selv disse to Gange, hvor der særlig den ene Gang var en meget stor Bevilling, nemlig 4,000 Kr., var ganske vist Ministeren og Finansudvalget bleve enige om, hvem der skulde have disse 4,000 Kr., men deraf fulgte ikke nogen Enighed om, og heller ikke blev der udtalt noget i den Retning, at, idet man indtog de 4,000 Kr., var det kun de 6—7 Personer, der kunde være Tale om. Ingenlunde! Jeg har al Tid betragtet det som noget, der fulgte af sig selv, at de skulde have først, men at det siden blev Ministeren, som bestemte, hvem der skulde nyde godt deraf. Saaledes betragtede jeg det, og saaledes havde jeg Ret til at betragte det, naar det ikke blev sagt til mig fra anden Side, fra Ordføreren, at dette ikke var Meningen. Naar Kontoen oprindelig, saaledes som jeg har sagt, og som den ærede Ordfører ikke er i Stands til at benægte, er givet Ministeren til fri Raadighed, saa har Ministeren ogsaa den Ret, som jeg har udtalt, at han har, den Ting kan der ikke være nogen Tvivl om.